

ISBN 978-86-82873-16-7

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК САНУ

ШЕЗДЕСЕТ ГОДИНА
ИНСТИТУТА ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК
С А Н У

ЗБОРНИК РАДОВА II

Уређивачки одбор:

др Гордана Јовановић, редовни професор, др Александар Лома, дописни члан САНУ, др Предраг Пипер, дописни члан САНУ, др Слободан Реметић, дописни члан АНУРС, др Стана Ристић, научни саветник, др Срето Танасић, научни саветник

Главни уредник:

Срето Танасић

БЕОГРАД
2007

CIP — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

811.163.41(082)

ШЕЗДЕСЕТ година Института за српски језик САНУ : зборник радова II / уредник Срето Танасић. — Београд : Институт за српски језик САНУ, 2007 (Београд : Чигоја штампа). 223 стр. ; — 24 cm

Тираж 350. — Напомене и библиографске референце уз текст. — Библиографија уз поједине радове.

ISBN 978-86-82873-16-7

1. Танасић, Срето [уредник]

а) Српски језик — Зборници

COBISS.SR-ID 145325836

Рецензенти:

др Марта Бјелетић, виши научни сарадник, др Гордана Јовановић, редовни професор,
др Александар Лома, дописни члан САНУ, др Предраг Пипер, дописни члан САНУ,
др Слободан Реметић, дописни члан АНУРС, др Стана Ристић, научни саветник,
др Срето Танасић, научни саветник

Секретари редакције:

мр Владан Јовановић

Марина Спасојевић

Израду и штампање финансирало је Министарство науке Републике Србије.

Издаје:

Институт за српски језик САНУ, Буре Јакшића 9

Коректура:

мр Владан Јовановић и Марина Спасојевић

Припрема за штампу:

Давор Палчић (*palcic@eunet.yu*)

Штампа:

ЧИГОЈА ШТАМПА

Београд, Студентски трг 13

chigoja@eunet.yu

www.chigoja.co.yu

Тираж

350

САДРЖАЈ

Предговор	7
Радови	
Ружица Бајић: <i>О православним израцима у Речнику Мајнице српске и Речнику српскохрватског књижевног и народног језика САНУ</i>	9–20
Марија Вучковић: <i>Глагол оћузнути 'ослабити, омршавити; оронутти; омлохавити' — јужнословенски дијалектизам или континуантисл. основе *rylz-?</i>	21–33
Мирјана Гочанин: <i>О именима близанаца</i>	35–43
Марија Ђинђић: <i>Турцизми у седамнаестом тому Речника САНУ</i>	45–51
Ненад Ивановић: <i>Принципи формирања и организације корпуса Речника српскохрватског књижевног и народног језика САНУ (у периоду од 1853. до 1953. године)</i>	53–78
Владан Јовановић: <i>О неким лексемама са ошћитим тојмовним значењем 'гледати, поспитати' и њиховој лексикографској обради</i>	79–85
Марина Јуришић: <i>Неке акценатске занимљивости из ичињских села</i>	87–95
Наташа Марковић: <i>Преглед Вукове граматичке терминологије</i>	97–108
Милица Марјановић: <i>Ејноними са негативном експресивном конотацијом</i>	109–118
Драгана Настановић: <i>О акузативу једине неких именица мушког рода прве деklinационе врсте</i>	119–127
Веселин Петровић: <i>Зоонимски систем Горњих Ситрањана (код Пријепоља)</i>	129–137
Мирјана Петровић: <i>Неки проблеми у проучавању лексике свадбених обичаја</i>	139–145
Драгана Радовановић: <i>Преношење акцената на ироклинику у говору Ваљевске Колубаре</i>	147–168
Данијела Радоњић: <i>О једном сегменту Вукове војвођанске лексике у Речнику САНУ</i>	169–176
Ана Савић-Грујић: <i>Географски распоред двеју фитонимских лексема у иризренско-шмочким говорима (клиј, окомак)</i>	177–189

Прикази

Наташа Вуловић: <i>Уз седамнаестџи џом Речника САНУ</i>	191–194
Бранкица Марковић: <i>Миодраг Јовановић, Говор Пашићровића</i>	195–202
Бојана Мојсиловић: <i>Рајна Драгићевић, Лексикологија срџског језика</i>	203–208
Марина Спасојевић: <i>Бојана Милосављевић, Форме учџивосџи у срџском језику</i>	209–211
Данијела Станић: <i>Иван Клајн — Милан Шийка, Речник сџраних израза и изрека</i>	213–217

Хроника

Виктор Савић: <i>Сџандардизовање сџаре ћирилице и њено регистровање у Уникоду</i>	219–223
---	---------

ISBN 978-86-82873-16-7, p. (129–137)

УДК 811.163.41'373.22

2007.

ВЕСЕЛИН ПЕТРОВИЋ

ЗООНИМСКИ СИСТЕМ ГОРЊИХ СТРАЊАНА (КОД ПРИЈЕПОЉА)

У раду за који је грађа сакупљена током 2006. и 2007. године и која представља део ширег корпуса података прикупљеног на подручју више села која се налазе на обронцима планине Јадовник код Пријепоља, сагледавају се могућности семантичке класификације зоонима једног микроареала и осветљавају најчешћи мотивациони аспекти настанка зоонима.

Кључне речи: зоонимски систем, зооним, мотивација, Јадовник.

Јадовник је планина која се простире источно и југоисточно од града Пријепоља. На северу се протеже до планине Златар и општине Нова Варош, на истоку се граничи са Пештерском висоравни и општином Сјеница, а на југу и западу се спушта до десне обале реке Лима, која једним делом протиче кроз пријепољску општину. То је висока и негостољубива планина (1734 m), грубе и оштре климе, стрмих падина и пространих пашњака, „обешумљена и рашчлањена на мање рељефне облике“ (Фемић 1999: 11). Из тих разлога, сеоско становништво на овом подручју најчешће се бавило сточарством, а нешто мање обрадом земље, и то само за сопствене потребе.

Село *Горњи Страњани* се простире дуж јужне и југоисточне стране планине Јадовника. Налази се на надморској висини од око 1170 m и заузима површину од 1483 ha. Од града Пријепоља, седишта ове области, удаљено је око 24 km (Фемић 1999: 13). У његовом окружењу налазе се следећа села: Милошев До на северу, Доњи Страњани на западу, Мрчковина и Копривна на југу и Божов Поток на истоку.¹

Села која гравитирају Јадовнику налазе се на простору србијанскога Полимља. М. Николић (1991: 19) констатује да на тој целокуп-

¹ Божов Поток се налази на територији општине Сјеница, док остала села припадају општини Пријепоље.

ној територији „Срби говоре новоштокавским (и)јекавским одн. источнохерцеговачким дијалектом, а такође и огромна већина Муслимана. Само у југозападном, релативно малом делу ове територије (у географији познатом под именом *Комаран*) говор дела Муслимана чини прелаз ка тзв. горњополимским говорима“, односно говорима који припадају зетско-сјеничком дијалекту, и простиру се источно и југоисточно од Јадовника.

Према попису Републичког завода за статистику Србије, у Горњим Страњанима су 1961. године живела 394 становника, док је 2002. године пописано 85 лица (47 мушких и 37 женских), међу којима је највише било особа старијих од 70 година.

Имајући у виду то да је и у осталим селима у окружењу, у последњим деценијама дошло до великог смањења броја становништва, ово је тренутак који би се могао сматрати једном од последњих прилика за прикупљање зоонимске лексике овог краја, будући да се са смањењем броја становника константно смањује и број домаћих животиња у домаћинствима, а самим тим се губи и потреба за њиховим именовањем.

Будући да та, данас већином старачка домаћинства углавном имају по једну или две краве и поред њих пса или мачку, а врло ретко по неку свињу или овцу, све функције именовања испуњава основни назив врсте.

Из тог разлога вреди посегнути за сећањем у време када је овај крај био гушће насељен и када су стада великих домаћинстава бројала више десетина говеда и оваца, па је тада овај лексички слој био богаћији.

У овом раду највише је зоонима који припадају врстама *Ovis aries*, *Bos Taurus* и *Equus caballus*. Затим по бројности долазе *Canis familiaris*, *Felis domestica* и *Gallus domesticus*. Остале врсте домаћих животиња врло су ретке, или их уопште нема. Разлози за то су ванлингвистичког карактера: данас су малобројна домаћинства која држе свиње, а магарад и козе су се ретко гајили и у време кад је ово село имало много већи број становника.

Ради лакшег одређивања мотива именовања животиња, преглед зоонима овог микроареала подељен је у три тематске групе, и то према боји длаке, односно руна, према телесном изгледу, раси и неким другим карактеристикама, и према личним именима као мотивима за настанак зоонима.

Зооними мотивисани бојом длаке, односно руна

Ова тематска целина садржи највећи број зоонима у зоонимском систему Горњих Страђана. Боје *универзалне ујошребне вредности*²: бела, црна, црвена, жута, сива и зелена, и нијансе које се изводе из њих представљају најчешће мотиве за настанак ових назива.

У ову групу су сврстани и зооними чији су мотиви настанка били белези или пеге груписани углавном по глави и врату, као и они који означавају шарену животињу, јер у основи мотивисаности њиховог настанка стоји боја дела тела у односу на боју остатка тела.

У вези са овом тематском групом треба напоменути и то да се неким од њих може именовати више врста животиња, мада је, ипак, већи број назива резервисан за само једну врсту.

Тако лексема *Баља*³ (и њена акценатска варијанта *Баља*) означава овцу или краву са белим белегом дуж главе и преко њушке. Исту мотивацију има и хипокористик *Баљџа*.

Г. Јашовић (1997: 42) у Пећком Подгору бележи да „семемама ’коњ са белим длачицама по њушци’ и ’говече са белим длачицама по челу’ одговарају лексеме *Бал’ко* / *Бал’ка* односно *Бал’оња* / *Бал’а* / *Бал’џа* / *Бал’џа*“.

Семемама ’потпуно бела овца’ и ’потпуно бела крава’ одговарају лексеме *Бѣла* и *Бѣлица*, док за семему ’потпуно црна овца’ имамо називе *Гара* / *Гара*, *Галја* / *Галја*, затим *Гарица* и *Галџа*, која је хипокористичког карактера.

Овца са ситним, зрнастим пегам по лицу је *Зрна* или *Зрња*, а овца *грљаста* по врату *Грља*, *Грљџа* или *Грљџа*.

За овцу шареног руна користи се назив *Ширга*.

Поред лексеме *Бѣла*, чисто бела крава назива се и *Бѣлка*. Крава црне, *чађаве* боје је *Чадуља*, а крава сиве боје *Сивуља*, односно *Сивуља*.

Крава жуте боје је *Жуџуља*, *Јелуља* је жућкаста (*јеласта*) крава, а крава светлосмеђе боје може бити *Златица* или чешће *Златиуља*.

Шарена крава је *Шаруља*, ређе *Шаруља*, а *Цвѣтуља* је крава на чијем челу је видно изражен белег који асоцира на цвет.

Бик⁴ беле боје означен је називом *Лабѣд* („бѣо кѣ лабѣд“).

² Термин преузет из Пижурица 1977: 30.

³ Према речима информатора, *баљаста* говече има бели белег који се пружа дуж главе, од чела најчешће до њушке (Љубиша Савковић 1941). Исп. РСАНУ: *баља*, *баљаста*.

⁴ Становници овог и околних села праве сасвим јасну дистинкцију између значења лексема *во* и *бик*, али, пошто та дистинкција не утиче на мотивисаност зоонима, она ће овде бити занемарена и оба значења биће обележена лексемом *бик*.

*Сивоња*⁵ је бик сиве боје, а ако је *зекасѝ*⁶, онда је то *Зѣкоња* или *Зѣља*. Бик жуте боје може бити *Жујоња*, *Злаѝко* или *Јѣлоња*, у зависности од нијансе.

Бик црне боје длаке је *Га́ро* или *Га́роња*, ако је боје гарежи (*гарав*), или *Чадоња*, ако је боје чађи.

Бик шареног крзна назива се *Ша́роња* (*Ша́роњѝца*, хипокористично) или ређе *Ша́рга*, а ако је у питању нека нијанса црвене боје, онда је то *Рушко*, или *Румоња*.

Бик са белим белегом на челу може бити *Звѣздан*, ако тај белег асоцира на звезду, *Цвѣѝко*, ако асоцира на цвет, или *Баљо* / *Баљоња* / *Баљоѝа* ако има *баљу* између очију или на њушци.

Звѣздан је такође назив којим се означава и коњ са белим белегом (*звездом*) на челу.

Бѣлац је потпуно бео коњ, *Вра́нац* потпуно црн, а *До́раѝ* или *До́ро* је коњ тамносмеђе боје.

Коњ сиве боје је *Зекан*, ако је *зекасѝ*, или *Гѡлѡб*, ако је голубије-сиве боје. Ако има беле гривне изнад копита, такав коњ се назива *Пуѝаљ* или *Пуѝко* (изгледа „кѡ да је спѡтѡн“).

За шареног коња користи се назив *Ша́рац*.

Кобила *зекасѝе* боје је *Зѣка*, она са белим белегом на ногама *Пуѝка*, а *Брња* је назив за кобилу са *брњом* на њушци.

Жућо, *Жућко* и *Жуќѝ* су називи за псе жутог крзна. Овај потоњи зооним је новијег постања, и носи ноту хипокористичности.

Пас шареног крзна је *Ша́рѡв*, а женка таквих особина назива се *Ша́ра*.

Шарена кокошка, бела са сивим флекама по перју, зове се *Пѝрга*, *Пѝргуша* или *Пѝргѝца*, а кокошка пепељастосиве боје назива се *Граѡрка*⁷.

Зооними мотивисани телесним изгледом, расом и неким другим карактеристикама

Уколико је општи телесни излед животиње мотив за именовање, обично су у питању особине попут висине, тежине и сл.

⁵ Лексема *сивоња* у градском сленгу данас означава неког ко је веома јак и, по правилу, не много бистар („јак као сивоња“).

⁶ Исп. *зѣкасѝ* 'који је боје зеца, сивкаст, зеленкаст, зеленкастосив' (РСАНУ: *зекасѝ*).

⁷ Исп. *граѡрасѝ* 'који је боје грахора, сивкаст, пепељаст; зеленкастосив' (РСАНУ: *граѡрасѝ*).

Тако се мачор који је дебео, лењ и „трунтав“ назива *Тру̀нџо*. Добро угојена овца има назив *Кр̀кна*, а овца опште телесне лепоте назива се *Ле̑џа̑*. Зооним за крупног бика је *Ја̀бл̑ан*, а за витку и окретну краву *Вѝдра*. Мала и ситна крава је *Ма̀ла̑*, или чешће *Бу̀ша*. Овај последњи зооним доводи се у везу са локалном расом говеда која је ситна и кржљава.⁸

На расу упућује и зооним *Ву̀чко* за пса који је вучјак⁹, као и, условно узев, лексема *Цу̀кац*, која се користи за пса без педигреа, мешанца, а синонимична је са лексемом *цукела*¹⁰.

Део тела који је упечатљив, видно развијенији, такође може бити мотив за именовање животиња. У питању су најчешће рогови, реп или уши животиње.

Сходно томе, овца или крава великих рогова назива се *Ро̀га* или *Ро̀гуља*, а ован великих рогова носи назив *Ро̀ган*. Овца са роговима у облику *вѝла̑*¹¹ је *Вѝлоро̀га̑*. Бик са виластим роговима је *Вѝлоња*, док је крава са том истом особином *Вѝлуља*.

Назив за овцу без рогова је *Шу̀ка* (или *Шу̀кџа*, хипокористично), а ован без рогова је *Шу̀ка̑љ*, ређе *Шу̀ка*, и тај израз се користи најчешће у пејоративном контексту.

Чѝзма и *Чѝзмара* су зооними за овцу са дугачким длакама другачије боје длаке изнад папака. За овцу која на глави има дуге праме нове руна (*ћубне*), каже се да је *Ћу̀ба*, а исти назив се употребљава и за кокошку са *ћубом* на глави.

Га̀ћа, односно *Га̀ћа̑* је назив за кокошку са ногама обраслим перјем, а уколико је у питању петао са том одликом, онда је он *Га̀ћан*¹².

Овца или крава са малим ушима има назив *Чу̀ља* (или *Чу̀љџа*, хипокористично).

Једина два зоонима за именовање свиња забележена у овом селу су *Ушо̀ња* и *Ушко̀* и означавају свињу са великим ушима.

⁸ Исп. *бу̀ша* 'ситно, трбушасто, кратконогo говече; слаба, мршава, кржљава овца' (РСАНУ: *бу̀ша*).

⁹ Исп. *вучјак* 'немачки овчарски пас који изгледом подсећа на вука' (РСАНУ: *вучјак*).

¹⁰ Исп. *цукела* 'погрдна ријеч за пса и човјека' (СКОК: *цукела*).

¹¹ Исп. *вѝле* 'оруђе (са два или више парожака, кракова) за рад око сена, сламе и др.' (РСАНУ: *виле*).

¹² Становници пријеполског краја *гаћанима* често називају голубове. Исп. *га̀ћан* или *га̀ћан* 'назив за домаће животиње (мужјаке) које имају на ногама перје или дужу длаку; врста питомог голуба' (РСАНУ: *гаћан*).

Овца чија је вуна мекана и пријатна на додир има назив *Свилд-рунка*.

Лексеме *Рундо* и *Рундџ* означавају пса дуге и рундаве длаке.¹³

Под **неким другим карактеристикама** у овом раду се подразумевају особине животиња које немају везе са физичким изгледом, већ са нарави животиње (умиљатост, лукавост и сл.), или неким другим њеним обележјем.

Тако, *Звона* или *Звонара* може бити крава, али и овца, која носи звоно (*чакџар*) око врата, и предводи стадо.

Ж. Бошњаковић (1985: 29) наводи да „семеди ’говече или друго марвинче које предводи стадо’ одговарају различито мотивисане лексеме: (...) према звону које предводник носи у стаду — звонар, звонарка, звонара“.

Брз и живахан, немиран пас назива се *Биза*¹⁴, а мачка која се умиљава укућанима и тражи пажњу је *Маза*.

Лична имена као мотиви за настанак зоонима и зооними нејасне мотивације

За разлику од претходне две целине, у овој тематској групи, поред назива нејасне мотивисаности који нису настали према личним именима, налазе се зооними који немају „органску везу“ са животињом коју именују, тј. са бојом њеног крзна, телесном одликом, расом, или каквом другом особином по којој се она разликује од других животиња своје врсте. То су зооними мотивисани личним именима и надимцима људи.

Р. Жугић (2004: 190) каже да лично име „настаје априори, непосредно након доласка на свет новорођенчета (...). Оно дакле није резултат асоцијативне везе номинатора и новорођенчета по било којој његовој особини, већ резултат жеље номинатора да дете добије ову или ону манифестативну или карактерну особину“.

Ова тврдња се може уопштити и на лична имена у служби зоонима.

Најфреквентнији зооними ове групе, не само у овом селу већ и на ширем српском говорном простору, јесу лична имена пореклом из енглеског језика и дају се псима. То су: *Џеки*, *Џеси*, *Бџби* и њихове хипокористичке варијанте: *Џекица*, *Џесика*, *Бџбика*, затим *Џџи* и *Рекс*. Разлог за толику фреквентност ових страних имена у служби зо-

¹³ Исп. *рундџ* ’пас дуге длаке, рунтави’ (Пижурца 1971: 183).

¹⁴ Исп. *биза* ’ловачка керуша’ (РСАНУ: *биза*).

онима за сада остаје нејасан, и тренутно се може претпоставити да узрок њихове бројности треба тражити у ванлингвистичким или пак социолингвистичким аспектима.

Врло је вероватно да су ова имена првобитно надевана ловачким псима, па су касније постала уобичајена и за обичне „дукце“, највероватније посредством телевизијских серија са енглеског говорног подручја према чијим ликовима су деца давала имена својим псима љубимцима.¹⁵

Много су ређи називи као *Цу̀кѝ* (настало према: мали пас, цуко од миља, што и само има деминутивну и хипокористичку црту и обично служи као апелативни назив за штене) или *Му̀са*¹⁶. Овај последњи је могао настати према имену неког познаника или суседа. Називи за мачке мотивисани личним именима често садрже и ноту хумористичности, на пример, *Бѝмбо* (према локалном просјаку) или *Џѝко* (према имену члана фамилије).

Мачкама се, посебно у новије време, дају и лична имена и надимци људи, као што су: *Глѝгорије*, *Слободан* и *Тѝна* (ово последње је доста чест назив за мачку или пса на целом подручју Јадовника, па и ширем ареалу). Ови зооними су прилично нејасне мотивације и тренутно је једина претпоставка да су могли настати према имену неке особе, највероватније члана породице, или познаника.

Називи *Ма̀кѝца* и *Цѝца* за мачку и *Мѝцко*, *Цѝцко* и *Цѝцоје* за мачка такође имају замагљену мотивацију и могли би настати као последица обраћања од миља, тепања животињи љубимцу, као што је случај и са називом од миља *Цу̀ра* за кобилу.

Истом мотивацијом могли би се објаснити и зооними *Мѝлуља* / *Мѝлуља* и *Мѝлка*, којима се именују краве, јер они упућују на неког милог, или нешто мило, што потврђује и њихова зооснова *мил-*, док би зооними *Ју̀лка* и *Зо̀ра* највероватније могли бити мотивисани временом млађења краве.

Закључак

На основу претходних разматрања о зоонимском систему села Горњи Страњани, може се закључити:

Најчешћи мотиви за настанак зоонима на овом ареалу јесу боје.

¹⁵ С. Реметић, усмено.

¹⁶ Исп. *Му̀са* 'муслиманско име' ; *му̀са* и *му̀са* '1. име домаћим животињама (женкама) беличасте боје или са неком белом или жућкастом белегом; 2. име домаћим животињама (мужјацима)' (РСАНУ: *муса*).

М. Пижурица (1977: 31) боје дели на оне *универзалне ујошребне вредности* и *рестриктивне ујошребне вредности*, и закључује да „овако богат и разрађен систем средстава нијансирања боје као својства, што би требало да подразумева и широке могућности детаљног и издиференцираног сегментирања спектра боја — чак, могло би се рећи, иде на штету вербалне кодабилности и способности перцептуалног препознавања“, односно отежава способност именована и препознавања боја на основу утврђене номенклатуре.

Дакле, боје универзалне употребне вредности нека су врста „основне грађе“ за извођење нијанси, које су, заправо, главни носиоци мотивисаности зоонима насталих према бојама, па тако од црне боје добијамо *чађаву* и *гараву*, од жуте *жућкастиу*, *јеласиу* и *злашасту*, црвена боја даје *румену* и *рујну*, а комбинација зелене и сиве *зелкастиу* нијансу, и сл. То мноштво нијанси разлог је разноликости и бројности ових зоонима.

Зооними изведени на бази утисака који изазивају комбинације боја и белега (најчешће по глави и врату) обично настају по асоцијацији коју тај белег изазива. Животиње шарене по целом телу најчешће се именују зоонимима са зоосновом *шар-*.

Број зоонима мотивисаних израженошћу неког дела тела или присуством израстине много је већи од назива насталих према општем телесном изгледу, што значи да је упечатљив детаљ чешћи мотив за именовање од општег изгледа.

Назива као *Звона*, *Звонара* и *Маза*, насталих према улози у стаду или према нарави животиње, веома је мало. Такође, малу групу назива чине и они мотивисани временом млађења (*Јулка*, *Зора*).

Лична имена у служби зоонима могу бити страног и домаћег порекла. Лична имена страног порекла углавном су у служби зоонима који именују псе. То су већином имена пореклом из енглеског језика. Ови зооними најчешће немају јасну мотивацију, и једино се може закључити да настају према именима особа које нису припадници датог колектива.

Називи настали према личним именима и надимцима домаћег порекла претежно именују мачке. То су обично деминутиви и хипокористици (*Ауко*, *Тина*, *Цица*, *Мицко*).

Поред зоонима који именују искључиво одређену врсту (*Сивоња* може бити само бик, *Дорай* само коњ, *Пирга* само кокошка), постоји и мањи број лексема које се користе за означавање више врста: *Баља* / *Баља* означава краву и овцу, *Звездан* означава бика и коња, *Звона* / *Звонара* краву и овцу итд.

ЛЕКСИКОГРАФСКИ ИЗВОРИ

- РСАНУ:** *Речник српскохрватског књижевног и народног језика*, 1–17, САНУ, Београд, 1959–2006.
- СКОК:** Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, 1–3, Zagreb, 1971–1973.

ЛИТЕРАТУРА

- Бошњаковић 1985:** Жарко Бошњаковић, *Пасџирска терминологија Срема*, Филозофски факултет, Нови Сад.
- Жугић 2004:** Радмила Жугић, *Мотивисаност зоонима и њихов однос према личним надимцима и личним именима*, Јужнословенски филолог LX, Београд, 177–192.
- Јашовић 1997:** Голуб М. Јашовић, *Пасџирска лексика Пећког Подгора*, Народна и универзитетска библиотека, Приштина.
- Николић 1991:** Мирослав Николић, *Говори србијанског Полимља*, XXXVII, Српски дијалектолошки зборник, Београд, 1–548.
- Пижурица 1971:** Мато Пижурица, *Из ономастике Роваца*, посебан отисак из Прилога проучавању језика, књ. 7, Нови Сад, 167–185.
- Пижурица 1977:** Mato Pižurica, *Воје и зоонимији*, posebna izdanja knj. XXXI, Odeljenje društvenih nauka, knj. 5 (poseban otisak), ANUBiH, Sarajevo, 29–45.
- Фемић 1999:** Мр Милинко П. Фемић, *Пријепољски крај у прошору и времену*, Српско географско друштво, Београд.

Summary

Veselin Petrović

ZOOINIMIC SYSTEM OF GORNJI STRANJANI
(NEAR PRIJEPOLJE)

The goals of this paper are to establish the possibilities of semantic classification of zoonimic system from one micro area, and to explicate the most frequent motivation aspects of the zoonim creations.